ततो भूतान्यन्तरीक्षस्थितानि तौ कर्णपार्थौ प्रशशंसुर्नरेन्द्र। भोः कर्ण साध्वर्जुन साधु चेति वियत्सु वाणी श्रूयते सर्व्वतोऽपि।
तस्मिन् विमर्द्दे रथवाजिनागैस्तदाऽभिघातैर्द्दलिते भूतले च। ततस्तु पातालतले शयानो नागोऽश्वसेनः कृतवैरोऽर्जुनेन।
राजंस्तदा खाण्डवदाहमुक्तो विवेश कोपाद्वसुधातले यः। सनागवीरोऽथ समुत्थितोऽग्रतो मातुर्व्वधं संस्मरंश्च स्म वैरं।
अथोर्द्ध्वयातोर्द्ध्वगतिर्जवेन संदृश्य कर्णार्ज्जुनयोर्विमर्द्दं। अयं हि कालोऽस्य दुरात्मनो वै पार्थस्य वैरप्रतियातनाय। ४६३५
सञ्चिन्त्य तूर्णं प्रविवेश चैव कर्णस्य राजन् शररूपधारी। ततोऽस्त्रसङ्घातसमाकुलं तदा बभूव जालं विततांशुजालं।
तौ कर्णपार्थौ शरसङ्घवृष्टिभिर्निरन्तरं चक्रतुरम्बरं तदा। तद्बाणजालैकमयं महान्तं सर्व्वेऽत्रसन् कुरवः सोमकाश्च।

नान्यत् किञ्चिद्ददृशुः सम्पतद्वै बाणान्धकारे तुमुलेऽतिमात्रं।
ततस्तौ पुरुषव्याघ्रौ सर्व्वलोकधनुर्द्धरौ। त्यक्तप्राणौ रणे वीरौ युद्धश्रममुपागतौ।
समुत्क्षेपैर्वीक्ष्यमाणौ सिक्तौ चन्दनवारिणा। सबालव्यजनैर्द्दिव्यैर्द्दिविस्थैरप्सरोगणैः। ४६४०
शक्रसूर्य्यकराब्जाभ्यां प्रमार्ज्जितमुखावुभौ।

कर्णोऽथ पार्थं न विशेषयेद्यदा भृशञ्च पार्थेन शराभितप्तः। ततस्तु वीरः शरविक्षताङ्गो दध्रे मनो ह्येकशयस्य तस्य।
ततो रिपुघ्नं समधत्त कर्णः सुसञ्चितं सर्पमुखं ज्वलन्तं। रौद्रं शरं सन्नतमुग्रधौतं पार्थार्थमत्यर्थचिराभिगुप्तं।
सदाऽर्च्चितं चन्दनपूर्णशायितं सुवर्णतूणीरशयं महार्च्चिषं। आकर्णपूर्णञ्च विकृष्य कर्णः पार्थोन्मुखः सन्दधे चोत्तमौजाः।
प्रदीप्तमैरावतवंशसम्भवं शिरो जिहीर्षुर्युधि सव्यसाचिनः। ततः प्रजज्वाल दिशो नभश्च उल्काश्च घोराः शतशः प्रपेतुः। ४६४५
तस्मिंस्तु नागे धनुषि प्रयुक्ते हाहाकृता लोकपालाः सशक्राः। न चापि तं बुबुधे सूतपुत्त्रो बाणे प्रविष्टं योगबलेन नागं।
दशशतनयनोऽहिं दृश्य बाणे प्रविष्टं निहत इति सुतो मे त्रस्तगात्रो बभूव। जलजकुसुमयोनिः श्रेष्ठभावो जितात्मा त्रिद
शपतिमवोचत् मा व्यथिष्ठा जयेश्रीः।

ततोऽब्रवीन्मद्रराजो महात्मा दृष्ट्वा कर्णं प्रहितेषुं तमुग्रं। न कर्ण ग्रीवामिषुरेष लप्स्यते समीक्ष्य सन्धत्स्व शरं शिरोघ्नं।
अथाब्रवीत् क्रोधसंरक्तनेत्रो मद्राधिपं सूतपुत्त्रस्तरस्वी। न सन्धत्ते द्विःशरं शल्य कर्णो न मादृशा जिह्मयुद्धा भवन्ति।
इतीदमुक्त्वा विससर्ज्ज तं शरं प्रयत्नतो वर्षगणाभिपूजितं। हतोऽसि वै फाल्गुन इत्युवाच त्वरन् स राजन् विजयार्थमुद्यतः। ४६५०
स सायकः कर्णभुजप्रसृष्टो हुताशनार्कप्रतिमः सुघोरः। गुणच्युतः कर्णधनुःप्रमुक्तो वियद्गतः प्राज्वलदन्तरीक्षे।
तं प्रेक्ष्य दीप्तं युधि माधवस्तु त्वरान्वितः सत्वरयैव लीलया। पदा विनिष्पिष्य रथोत्तमं स प्रावेशयत्पृथिवीं किञ्चिदेव।

क्षितिं गता जानुभिस्तेऽथ वाहा हेमच्छन्नाश्चन्द्रमरीचिवर्णाः।
सन्धीयमानं भुजगं दृष्ट्वा कर्णेन माधवः। आक्रमत्स्यन्दनं पद्भ्यां बलेन बलिनाम्बरः।
अवगाढे रथे भूमौ जानुभ्यामगमन् हयाः। ४६५५

ततोऽन्तरीक्षे सुमहान्निनादः सम्पूजनार्थं मधुसूदनस्य। दिव्याश्च वाचः सहसा बभूवुर्दिव्यानि पुष्पाण्यथ सिंहनादाः।
तस्मिंस्तथा वै धरणीं निमग्ने रथे प्रयत्नान्मधुसूदनस्य। ततः शरः सोऽभ्यहनत् किरीटं तस्येन्द्रदत्तं सुदृढञ्च धीमतः।
अथार्ज्जुनस्योत्तमगात्रभूषणं धरावियद्द्योसलिलेषु विश्रुतं। व्यालास्त्रसर्गोत्तमयत्नमन्युभिः शरेण मूर्ध्नः प्रजहार सूतजः।
दिवाकरेन्दुज्वलनप्रभत्विषं सुवर्णमुक्तामणिवज्रभूषितं। पुरन्दरार्थं तपसा प्रयत्नतः स्वयङ्कृतं यद्विभुना स्वयम्भुवा।
महार्हरूपं द्विषतां भयङ्करं विभर्त्तुरत्यर्थसुखं सुगन्धिनं। जिघांसते देवरिपून् सुरेश्वरः स्वयं ददौ यत् सुमनाः किरीटिने। ४६६०